

[Honoré]

tisk anerkendelse og for etablering af økonomisk boykot, som vi har over for andre lande i verden, eller om vi over for dette land vil bruge helt enestående kriterier.

Det kriterium, som ofte optræder som grundelse for en boykot og ikke-ankendelse, er, at regeringen, den foregående, den nuværende og den kommende, er ulovlig, og det skulle den være folkeretligt, fordi Zimbabwe-Rhodesia er en engelsk koloni. Men efter min mening forudsætter denne argumentation, at det folkeretsbegreb, man arbejder med, må betegnes som et kolonialistisk folkeretsbegreb, en kolonialistisk folkeret, ifølge hvilken Storbritannien stadig væk den dag i dag efter 15 års reel uafhængighed bevarer en kolonimagts legale rettigheder i forhold til den tidligere de facto uafhængige koloni. Jeg kan ikke komme uden om, at en sådan opfattelse må være en kolonialistisk eller nykolonialistisk folkeret, som man bare haler ud af hatten i dette ene tilfælde. Jeg minder om, at man i det 4. udvalg i FN under den 33. generalforsamling havde en resolution fra Trinidad og Tobago om gennemførelse af en kolonideklaration, og ifølge det referat, vi har fra udenrigsministeriet, står der i denne resolution bl.a., at den bekræfter retten for befolkninger under koloni- og fremmedherredømme til at kæmpe med alle de nødvendige midler, der er til deres rådighed, for at få mulighed for at udøve retten til selvbestemmelse og uafhængighed. Det vil altså sige, så vidt jeg kan forstå, at en kolonialistisk folkeret, der fortsat giver Storbritannien et juridisk, folkeretligt gyldigt overherredømme over denne tidligere afrikanske koloni, er i strid med kolonideklarationens principielle del. Derfor mener jeg ikke, at dette argument kan opretholdes som grundelse for ikke-ankendelse, som grundelse for økonomiske straffeforanstaltninger i form af økonomisk boykot.

Et andet argument, som også har været fremme i dag, og som spiller en stor rolle i den offentlige debat, er, at det hvide mindretalsstyre, som tidligere havde, hvad skal vi sige, en slags overmagt over den øvrige del af befolkningen, nu har fået en udemokratisk overrepræsentation, altså en overrepræsentation, som ugyldiggør det nuværende demokrati, og som skal være en grundelse for, at vi ikke kan anerkende dette styre, men skal fortsætte med blokade mod det.

Må jeg minde om, at vi her til valget til EF-Parlamentet får en overrepræsentation af de små lande i Europa-Parlamentet. Danmark får dobbelt så mange repræsentanter, som vort befolkningstal berettiger til, og ser vi på Luxembourgs repræsentation i Europa-Parlamentet, er den noget med 30-40 gange så stor som den, der numerisk tilkommer det. Det vil sige, at ud fra den standard, vi anlægger på indreeuropæisk plan, er en overrepræsentation ikke i strid med en fundamentalt demokratisk forfatning. Men mere problematisk bliver dette standpunkt, når de, som bruger det, samtidig erklærer sig som tilhængere af den engelsk-amerikanske plan. For hvad gik den engelsk-amerikanske plan ud på? Den rummede, sådan som jeg har forstået den, og sådan som den fremgår af min læsning af Keesing fra 4. november 1977, et forslag om, at parlamentet skulle bestå af 100 valgte repræsentanter, der derefter skulle udpege 20 hvide. Det vil altså sige, at en sjettedel af dette parlament skulle være hvide. Det var en kolossal overrepræsentation. Og hvad mere er, ifølge Keesing af den 28. april 1978 blev det den 12. februar 1978 meddelt, at den britiske regering foreslog, at nu skulle der være 80 direkte valgte og så 20 indirekte valgte, som skulle være hvide. Det vil altså sige, at her er man oppe på 20. Den indre løsning førte til 28. Men denne forskel mellem de 20 og de 28 er ikke ret stor, så jeg mener i hvert fald ikke, at de, som påberåber sig den engelsk-amerikanske plan, kan rejse nogen principiel indvending mod den stærke hvide repræsentation i det rhodesiske parlament som en indvending mod anerkendelse og ophævelse af økonomisk blokade.

Jeg ser, at tiden er fremskredet. Jeg kan desværre ikke nå at fremdrage en del andre argumenter. Jeg håber at kunne vende tilbage til dem i en anden runde.

Lis Starcke (DR):

Denne debat siger mig, at det nok ikke er så nemt at komme til enighed i dansk udenrigspolitik, at meningene er temmelig delte.

Da vi havde diskussionen i november 1978 om kristeligt folkepartis beslutningsforslag, kunne vores politiske ordfører, hr. Ib Christensen, som desværre i dag arbejder andetsteds, sige efter udenrigsministerens tale: på retsforbundets folketingsgruppes vegne kan